

درنگی نیست

دیگر خستگیم با چای سیاه
یا قهوه تلخ نمی رود
حتی با چند ساعت خواب.

از کجا می آید این خستگی ؟
از کوچیدن از سرزمین اجدادیم
کاشته ای به ثمر رسیده
و من وارث آنم ؟
از خستگی تن آرش کمانگیر ؟
که فرود تیرش تعیین مرزهای وطنش بود ؟

از نشستن های زن قالیباف و درد کمرش ؟
که بر فرشی که بافت هرگز ننشست ؟
از انگشت های کرخت شده سریاز مرزبان بر ماشه تفنگ ش ؟
بیخبر از مرزهای از دست رفته ش !
با امضاء قراردادهای شرم آور !
در اتاق های مجلل !
با دست دادن های گرم و نرم !

خستگیم از تن بچه کار می آید ؟
بیگاریش در کوره آجر پزی ؟
خوابش بر بالشی که همان آجر ست ؟
یا از تن کولبران گرد
در نوردیدن کوه های صعب العبور !
برای گذران زندگی
یا در جنگ برای آزادی
از رفتن ها و باز رفتن ها ایشان می آید ؟
آه شاید
خستگیم از بازتکرار این داستانهاست
که دیگر از تن نمی رود.

- افسانه گیتی فرور

باغبان ما

باغبان ما در باغچه بین گلهايمان تبعيض قائل می شود.
او به گلهاى سرخ محمدى خيلى می رسد و دائم قربان و صدقه آنها می رود.
وقتی به گلهاى رز رونده سفید ته حياط می رسد،
زیر لب به آنها نمک نشناس می گوید و گلهاى ناخلف صدایشان می کند.
بعد هم آنها را تهدید می کند که اگر رویشان را دوباره بطرف خانه همسایه برگردانند
و آنجا گلهاى قشنگشان را به نمایش بگذارند،
دیگر آبشان نخواهد داد.

- افسانه گیتی فروز